

Mladi, ki vedo, kaj hočejo

Taborniki Savskega odreda prejeli »Srebrno priznanje OF«

Tabornikom Savskega odreda se bo 27. april, dan Osvobodilne fronte, prav gotovo vtisnil v spomin. Na ta dan so namreč prejeli visoko nagrado za svoje delo, »Srebrno priznanje osvobodilne fronte«. To priznanje za tabornike iz Savskega naselja ni samo dokaz, da so pri vzgoji mladih na pravi poti, ampak je tudi velika vzpodbuda za delo, ki ga je pred njimi še prav gotovo veliko. Taborniki so se v Savskem naselju prvič združili 18. aprila 1960 leta, ko so ustanovili Savsko četo, zgodovina njihovega dela pa je od takrat sila pestra.

Obiskali smo jih v sobi, kjer se shajajo na rednih tedenskih sestankih. Prav vsak bi že na prvi pogled ugotovil, da je prišel k tabornikom, saj na steni pozdravlja vsakogar geslo »S prirodo - k novemu človeku! Na zemljevidu, ki je obešen na steni, so zaznamovani kraji, kjer so Savčani že bili - od Skopja do Planice, od Maribora do Ankara. Na panojih so naslikane tudi vrste ognjev, znaki taborniške abecede, razstavljene pa imajo tudi pripomočke, ki jih uporabljajo pri učenju in spoznavanju taborništvu.

Drugi vzpon odreda

Ce želimo Savski odred tabornikov nekoliko bolje predstaviti, je prav, da o tem pripoveduje kar nekdo, ki je tudi sam živel z odredom. Dušan Rencelj se je Savski četi pridružil dve leti po ustanovitvi - sprva je bil samo član voda, pozneje je postal vodnik, dve leti je bil član načelstva odreda, zdaj pa aktivno sodeluje v odredovi upravi.

»V Savskem naselju se je dolgo čutila potreba mladih po organiziranju in 1960. je skupina mladih ustanovila Savsko četo. Že takoj je bilo zanimanje veliko in tako so se isto leto udeležili slovenskega taborniškega zleta v Lescah. Začetno navdušenje pa je žal kmalu splahnelo in v enoti je zavladovalo mrtvilo. Tisti, ki so ustanovili četo, pa so se enkrat poprijeli za delo in tako rešili problem kadrov. Sprva je bilo samo nekaj več kot dvajset članov, potem pa se je odred okreplil in 1964. leta smo prvič taborili skupaj z odredom Črnega mrava v Ribnem pri Bledu. V gosteh smo imeli tudi predstavnike sorodne švicarske organizacije - Rdečih sokolov, ki so jim nekateri naši člani v prihodnjem letu vrnili obisk. Leta 1966. se je začel vzpon naše enote,

saj smo dobili precej novih vodnikov, starejši člani pa so zelo zavzeto pripravljali taborjenje. Spet smo šli v Ribno, tokrat sami in mislim, da je bil to eden njihovih najlepših taborov. Leto kasneje se je četa številčno še bolj okrepila in prerasla v odred. Takrat smo taborili na Sobčevem bajerju, nekaj naših članov pa je bilo tudi v Gozdni šoli, ki jo je po daljšem premoru spet organizirala republiška zveza tabornikov.

Izredno plodno je bilo za tabornike Savskega odreda leto 1968, ko smo pripravili kar tri taborje, udeležili smo se večine akcij in tekmovanj in zasluženimo smo prejeli kip ilegalca kot najboljša slovenska taborniška enota, dobili pa smo tudi naziv »Partizanski odred«. Leto kasneje je nekaj starejših odšlo k vojakom in spet so se začele težave - kljub temu pa smo ponovno osvojili naziv »Partizanski odred«, kar nam je uspelo še leta 1972.

Leta 1970. pa smo zašli v resnejše kadrovske težave, število članov je začelo upadati in v tem trenutku so vodstvo odreda prevzeli člani četa Sokoli, ki so se tudi prej najbolj izkazali pri delu. Takrat smo izvedli tudi majhno reformo v vodstvu odreda - namesto načelnika smo namreč uvedli kolektivni organ, načelstvo, v katerem so bili trije člani. Ti so si delo razdelili po področjih in njihova resnost se je kmalu pokazala tudi v delu celotne enote. Od takrat je Savski odred v stalnem vzponu in mislim, da prav letos spet prihajamo na nekak vrh, s katerega pa, upam, ne bomo spet zdrseli.

Delo temelji na prijateljstvu

V zadnjih letih se redno udeležujemo vseh pomembnejših akcij, vsako leto pa se odpravimo tudi na taborjenje - zdaj smo se že kar udomačili v Bohinju, kjer bomo tudi letos razpeli svoje šotore. Zimske počitnice pa preživimo na smučeh - letos smo zimovali v Gorjah pri Bledu.

Ob 10. letnici delovanja so nas predlagali tudi za najvišje jugoslovansko priznanje za taborniške enote, Zlati javorov list z žarko, ki smo ga leta 1972. tudi prejeli. Tega leta se je od nas odcepila četa Toneta Tomšiča, ki je prerasla v samostojen odred.

Prav gotovo je precej razlik med taborništvom pred desetimi leti in danes. Včasih je bilo v naši organiza-

ciji več entuziastov, za tabornike smo bili pripravljeni dati prav vse. Danes moramo še bolj koordinirati delo z zabavo in to tako, da vsak dan naredimo kaj koristnega. Sicer pa je marsikdaj pri nas tudi veliko dela in šele v trenutkih, ko gre odredu slabše, se pokaže, kdo je pravi tabornik. Nekdaj smo imeli tudi več izletov, bolj smo spoznavali naravo in znali smo jo čuvati. Seveda se zdaj ne odmikamo od narave, vendar pa čedalje več hodimo na razna zborovanja, prireditve - seveda pa od svojih načel ne odstopamo. Pač moramo v korak s časom in iskati moramo vse več oblik, s katerimi bi pritegnili mlade. Mlade želimo vzgajati in pri tem najbolj uspavamo s tovarištvom, prijateljstvom in zato mislim, da nam ni treba skrbeti za bodočnost našega odreda. Seveda pa moram ob tem omeniti še pomoč družbenopolitičnih organizacij na terenu in v občini, brez katerih bi najbrž na naši poti že nekajkrat obstali.

Veselo na vodovih sestankih

Savski odred ima zdaj že več kot 200 članov, ki se shajajo na rednih tedenskih sestankih v dveh sobah. Po starosti pa so člani razdeljeni v tri večje enote: družino medvedkov in čebelic, v kateri so najmlajši člani, četo tabornikov in tabornic, ki zajema člane od 12. do 18. leta starosti, tisti, ki so stari nad 18. let pa se shajajo v klubu. Četa in družina se dalje deli na vode, ki predstavljajo osnovne celice taborniške organizacije in združujejo po deset do dvajset članov, ki jih vodi in uči vodnik.

Na vodovih sestankih v glavnem spoznavajo taborniško teorijo, pripravljajo se na razna tekmovanja, radi pa tudi rišejo, izdelujejo ročna dela, pojejo in se igrajo.

Obiskali smo sestanek voda Srne, v katerem so deklice, ki hodijo večinoma v drugi razred. Vodnica Polona jih je najprej razporedila v vrsto in jim prebrala obvestilo o akcijah, nato pa so čebelic posele okrog mize in marljivo prisluhnile vodnici, ki je spregovorila o glavni temi sestanka - mnogoboju medvedkov in čebelic. Deklice so si nekaj stvari tudi zapisale, ob koncu sestanka pa so še skupno zapele nekaj taborniških pesmi in se za teden dni poslovile. Vse po vrsti so zagotavljale, da jim ni žal, da so postale članice taborniške organizacije. Naj-

Savčani se vsako leto zelo množično udeležijo pohoda po poteh Partizanske Ljubljane.

bolj zgovorna je bila Karmen ki je povedala:

»Prijateljice so mi povedale, da je pri tabornikih prijeto in da je Polona dobra vodnica in zato sem tudi sama postala čebelica. Vsak teden pridem na sestanek, na katerem se večno kaj novega naučimo. Znamo že veliko pesmi, vodnica pa nam je razložila tudi katere živali živijo v gozdu, spoznale smo vrste dreves in še marsikaj. Najraje pa se igram in hodim na izlete, ki jih je pri tabornikih veliko. Seveda pa se že zdaj veselimo tabora, ki bo med počitnicami.«

Vodnica Polona je bila s svojimi članicami zelo zadovoljna: »Lani sem bila v gozdni šoli in tako sem postala vodnica. V začetku je bilo v mojem vodstvu malo članic, zdaj pa jih na sestankih redno hodi že po devet. Rada imam otroke in zato se veselim tedenskih sestankov, na katerih lahko svoje varovanje naučim marsikaj koristnega. Pa tudi sicer je pri tabornikih zelo prijetno, saj je naše življenje nadvse pestro in za vsakega tudi zelo poučno.«

Najlepše je na akcijah

Glavni namen taborniške organizacije je spoznavanje narave. Starejši člani želijo mladim prikazati življenje v naravi, želijo jim povedati, da je narava človekov prijatelj, želijo, da bi naravo vsi vzljubili in jo občudovali.

Zato člani Savskega odreda skoraj vsako nedeljo pripravijo izlet ali se udeležijo katere druge akcije. Obiskali so že velik del Slovenije in spoznali marsikatero lepoto naše ožje domovine. Tudi na tekmovanjih radi sodelujejo in vsi pravijo, da je najlepše takrat, kadar jim je najtežje. Tako se vsi radi spominjajo orientacijskih pohodov, na katerih so z nahrbtniki tudi v slabem vremenu prepešali tudi po več deset kilometrov na dan. Spominjajo se tekmovanj, na katerih se vsakdo bojuje s časom in z lastno utrjenostjo - ravno na takih akcijah se utrjujejo prijateljstva, ko tovariši iz

tekmovalne ekipe pomagajo šibkejšim in vsi resnično živijo in ravnaajo po geslu »Vsi za enega, eden za vse!«

Ozirnó se samo na nekaj zadnjih akcij Savskega odreda. Taborniki so bili med prvimi, ki so se vključili v akcijo »Bela Ljubljana«, saj so pomagali pri čiščenju zelenic v Savskem naselju. Med prvomajskimi prazniki sta dve ekipi odreda odšli na med-republiško tekmovanje taborniških enot v daljino Makedonijo. Bili so edini predstavniki iz Slovenije in kljub temu, da so tekmovali po nekoliko drugačnih tekmovalnih določilih, kot veljajo pri nas, so se dobro odrezali, saj so zasedli peto mesto med štirinajstimi ekipami.

Dvanajstčlanska delegacija odreda pa je odšla na pot v Beograd, kamor so jih povabili taborniki prijateljskega odreda Siniše Nikolajevića. Tam so jih zelo toplo sprejeli in obskali z gostoljubjem vse do njihovega odhoda, ob katerem je marsikomu postalo hudo. Z mladimi Beograščani so namreč postali dobri prijatelji, tako, da je njihova želja po ponovnem srečanju razumljiva. Sicer pa so si dodobra ogledali naše glasno mesto, bili pa so tudi na Avali, kjer so ob »Spomeniku neznani junaku« pripravili kratko proslavo.

Pri obeh akcijah so jim finančno priskočila na pomoč tudi tri bežigradske podjetja: Gradbeno podjetje Bežigrad, Gramex in Lesnina.

Že pred dobrim mesecem so se zelo zavzeto začeli pripravljati na akcijo, ki je pravzaprav cilj celotnega dela - na taborjenje. Letos bodo spet odšli v Bohinjo, kjer bodo najprej taborili medvedki in čebelice, nato pa se bodo za štirinajst dni odpravili v bohinjsko kotlino še taborniki in tabornice. Vsem se obetajo prav prijetne počitnice in na taborjenju v naravi šele vsi zaživijo kot pravi taborniki.

Mladim velja zaupati

Savski odred se je v štirinajstih letih svojega obstoja

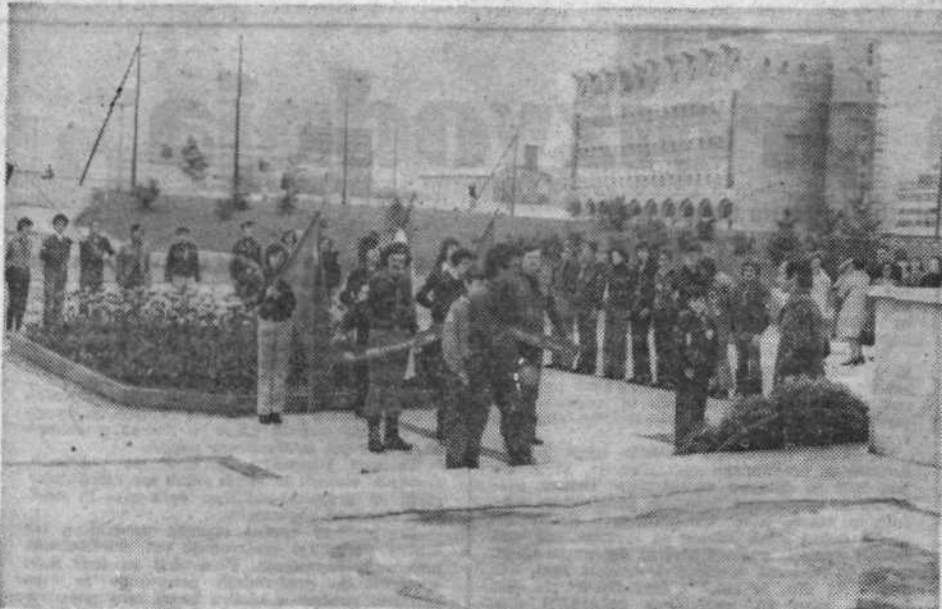
z delom prebil med najboljšimi slovenske enote. Ta sloves seveda želijo ohraniti, zato so pri delu vsi prizadevni. Brezme celotnega vodstva sloni na mladih ljudeh, v glavnem so to študenti, dijaki in tudi nekaj osnovnošolcev je med vodniki, nekateri člani pa so že zaposleni. Svoje naloge - in teh ni malo, vsi zelo odgovorno opravljajo. Včasih sicer naletijo na težave, iz katerih jim pomagajo tudi nekateri starejši, ki sodelujejo v odredovi upravi. Starešina enote Srečko Kadunc, ravnatelj osnovne šole Boris Kidrič, s svojim mentorstvom skrbi za delo mlajših članov, ki jim je zaupano operativno vodstvo, kot posvetovalni organ pa deluje svet staršev, ki ga vodi Cvetka Klančnik-Belinova. Dejala je:

»Taborniška organizacija je zelo koristna, saj se vsi člani v njej veliko naučijo. Spoznavajo naravo, se naučijo v njej živeti, urijo svoje vzdržljivosti in sposobnosti, živijo po taborniških zakonih in tako prav gotovo koristno porabijo svoj čas. V odredovi upravi so čudoviti fantje, ki so zelo prični in sposobni - če želijo dosegati dobre rezultate tudi v šoli in na delovnem mestu, se morajo vsi zelo potruditi, zato bi morali pritegniti k organizaciji še več starejših. Sicer pa je naša organizacija ena redkih, v kateri je še veliko entuziazma - prav gotovo so taborniki izredno koristni in zato bi bilo prav, da bi se nam pridružili še novi člani.«

To je bil torej kratek obisk v Savskem odredu.

V enoti mladih, če ne po letih, pa prav gotovo po srcu. »Srebrno priznanje Osvobodilne fronte« so prav gotovo prejeli zaslužen. Težko je namreč ovrednotiti njihovo vlogo pri vzgoji mladih ljudi v koristne člane naše družbe, težko je ovrednotiti njihovo delo pri skrbi za naravo. Savski odred tabornikov sestavljajo mladi, odločni ljudje, ki združeni ne poznajo ovir. In v tem je njihova bodočnost.

STANE DROLJC

Na tekmovanju v Skopju so bili zbrani taborniki iz vse Jugoslavije.